

ת"פ 44523/10/20 - מדינת ישראל נגד סאמי צרצור

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 44523-10-20 מדינת ישראל נ' צרצור
בפני כבוד השופטת אפרת פינק

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד שגיא שגב

נגד
הנאשם: סאמי צרצור
ע"י ב"כ עוה"ד יוסי זילברברג

הכרעת דין

מבוא

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
- לפי כתב האישום, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, המתלון והנאשם עבדו יחד במפעל "משאבות בטון פריג" (להלן - "**המפעל**"). הנאשם שימש כנהג במפעל. ביום 13.10.20 התפתח ויכוח בין הנאשם למתלון, שבסיומו, הסתובב המתלון בכוונה לעזוב את המקום. הנאשם יצא מרכבו ודקר את המתלון בעינו השמאלית באמצעות מברג, נכנס לרכב, ונמלט מהמקום. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרם למתלון חתך גדול בחלק החיצוני של העין, נפגעה רשתית עינו, וההערכה היא כי איבד לצמיתות את ראייתו בעין זו.
- במענה לכתב האישום הודיע בא כוח הנאשם, כי הלה מודה בעצם הפגיעה במתלון וברקע לה, וכופר אך במקום הפגיעה הנטענת, ובאופי הכלי שמיוחס לו השימוש בו. נוכח המחלוקת המצומצמת, ובהתאם למתווה שהוסכם בין הצדדים, הוגש תיק מוצגים מוסכם לבית המשפט, שכלל את הודעות הנאשם, המתלון וראיות נוספות, תוך שהתיק נקבע לחקירות נגדיות קצרות של המתלון והנאשם.
- בהמשך, הוסיף בא כוח הנאשם טענת הגנה נוספת, לפיה כשבוע לפני האירוע מושא כתב האישום

הותקף הנאשם על ידי המתלונן (להלן - "האירוע המקדים"). לעמדתו - אף שהדבר לא צוין במענה לכתב האישום - מדובר באירוע רלוונטי. בהמשך לכך, אף נערכה השלמת חקירה בקשר לאירוע המקדים ונשמעו עדויות נוספות בעניין. עוד בהמשך, ובמסגרת הסיכומים, הוסיף בא כוח הנאשם טענת הגנה נוספת, בעקבות עדותו של הנאשם, ולפיה הלה הותקף על ידי המתלונן גם באירוע מושא כתב האישום עצמו.

תמצית המחלוקת

4. כאמור, זירת המחלוקת גם כיום, ולמרות השינויים שחלו בקו ההגנה, היא מצומצמת, וכוללת שלושה נושאים, כאשר הנאשם עודנו מודה בעבירה המיוחסת לו. מחלוקת אחת, עניינה בסוג החפץ. יוער בהקשר זה, כי למרות שבא כוח הנאשם חלק תחילה על מקום הפגיעה, בסיכומיו אין כל אזכור לטענה זו ומכאן שאינה עוד במחלוקת. מחלוקת שנייה, שעלתה לראשונה בעדותו של הנאשם ובסיכומיו, עניינה בטענה כי הנאשם הותקף באירוע מושא כתב האישום עצמו. מחלוקת שלישית, עניינה ברקע שהוביל לאירוע מושא כתב האישום, וזאת במסגרת האירוע המקדים.
5. לטענת באת כוח התביעה, יש לאמץ את ראיות התביעה ביחס לשאלות שבמחלוקת, ובכללן, עדות המתלונן ועדויות עדים, שהוגשו בהסכמה, ולדחות את גרסת הנאשם. גם המסמכים הרפואיים תומכים, לעמדתה, בגרסת המתלונן. מכאן עתרה לקבוע, כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם נחבל המתלונן ונגרם נזק לעינו. לטענתה, בין אם החפץ שהוחזק הוא מברג או חפץ אחר, מדובר בנשק קר, כדרישת החוק, כפי שעולה מהעדויות ומאופי הנזק שנגרם למתלונן.
- עוד טענה, כי גרסת הנאשם רצופה שקרים ואי דיוקים, סותרת את דבריהם של עדים אחרים, ואף עומדת בניגוד לזירת המחלוקת, כפי שהובאה במענה, ומכאן שאין לאמצה. בהקשר זה הדגישה, כי הנאשם לא מסר במשטרה את גרסתו, לפיה הותקף על ידי המתלונן. הנאשם אף שיקר במשטרה ביחס למספר נושאים והמציא גרסה, ודי בכך על מנת לדחות את עדותו. בהקשר זה, גם את גרסתו הכבושה של הנאשם באשר לאירוע המקדים, יש לדחות, וחלף זאת, יש לאמץ את גרסת המתלונן, כפי שנמסרה בהשלמת חקירה. מכל מקום ציינה, כי האירוע המקדים אינו קשור כלל לכתב האישום, ואין ליתן לו כל משקל.
6. בא כוח הנאשם עתר, לעומת זאת, לאמץ את גרסת הנאשם, שלפיה נתן מכה למתלונן באמצעות מחזיק מפתחות, והדבר מתיישב לטענתו עם המסמכים הרפואיים שהוגשו ואף עם גרסת המתלונן. כן טען כי לא הייתה לנאשם כל כוונה לגרום לתוצאה החמורה, כפי שנגרמה הלכה למעשה.
- בא כוח הנאשם הוסיף בסיכומיו, כי יש לאמץ גם את גרסת הנאשם, כפי שהובאה בעדותו, ולפיה נתן למתלונן מכה בתגובה לאלימות מצדו. לטענתו, גרסת הנאשם בעדותו עולה בקנה אחד עם גרסתו של עד הראייה.
- עוד טען, כי יש לאמץ גם את גרסת הנאשם באשר לאירוע המקדים, שלפיה נהג המתלונן באלימות כלפיו באותו אירוע, ולדחות את גרסת המתלונן, נוכח השקרים שהתגלו בה. כן טען בהקשר זה, כי השלמת חקירה שנערכה למתלונן לא נערכה באופן ראוי והיא לא עימתה את המתלונן עם שקריו. לטענת בא כוח הנאשם, לאירוע המקדים יש השלכה ישירה על התנהלותו של הנאשם באירוע מושא כתב האישום, שכן הוא מהווה את הבסיס והרקע לו, והוא גם מלמד כי גרסתו של המתלונן היא גרסה שקרית.
- כן הוסיף וטען, כי נפלו מחדלי חקירה של ממש בחקירה, לא הוזמן המעביד וגם לא הוזמן עד רלוונטי, שנכח באירוע המקדים, והובא לבסוף כעד ההגנה.

דין והכרעה

חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - המסגרת הנורמטיבית

7. לפי סעיף 333 לחוק העונשין:

"החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים."

סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, קובע כדלקמן:

"כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה."

"חבלה חמורה" מוגדרת בסעיף 34 כד לחוק העונשין, כך:

"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים."

8. המדובר אפוא בעבירה תוצאתית, בה נדרש כי תיגרם חבלה חמורה בפועל. העבירה של חבלה חמורה כוללת רכיב התנהגותי של חבלה, נסיבות של היותה חמורה ושלא כדין וגרימתה על ידי נשק. התוצאה הנדרשת היא כי תיגרם חבלה חמורה לנפגע העבירה. זאת, לצד יסוד נפשי של מודעות לרכיבי היסוד העובדתי או פיזיות, משמע קלות דעת או אדישות, ביחס לקרות התוצאה בעקבות ההתנהגות (ע"פ 295/10 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 81 (2.4.12); ע"פ 3729/12 דאויאת נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (24.2.14); ע"פ 371/08 מדינת ישראל נ' ביטאו, בפסקאות 18 - 19 (27.10.08)).

המבחנים לסיווג חפץ כנשק, גם אם אינו מהווה נשק מעצם טבעו ומהותו, הם שניים: יש לבחון מהו השימוש שנעשה בפועל בכלי; ויש לבחון את פוטנציאל הפגיעה הקיים בכלי. משמע, כי גם חפץ "תמים" עשוי להוות נשק, כדרישת סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, אם נעשה בו שימוש אלים, או אם גרם או היה עלול לגרום לפגיעה פיזית משמעותית (**עניין ביטאו**, לעיל, בפסקאות 20 - 21).

עוד נקבע, כי לפי "חזקת המודעות", אדם מודע לרכיבי היסוד העובדתי של העבירה שביצע, ולאפשרות קרות התוצאה הטבעית הנובעת מהתנהגותו. אין מדובר בדרישה כי אדם יצפה את אופן השתלשלות האירועים במדויק, ודי במודעות לסיכון קונקרטי שנוצר כתוצאה מההתנהגות (**עניין פלוני**, לעיל, בפסקה 82).

9. למעשה, אין מחלוקת של ממש, כי הנאשם אמנם ביצע עבירה של חבלה חמורה, והמחלוקת עניינה בנסיבות ביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן.

האירוע מושא כתב אישום שאירע ביום 13.10.20

10. הנאשם הודה במיוחס לו, ומכאן שיש לקבוע, כמיוחס בכתב האישום, כי ביום 13.10.20, בעקבות ויכוח בין הנאשם והמתלונן, לאחר שהמתלונן אמר לנאשם "יאללה תעוף", ירד הנאשם מרכבו ודקר את המתלונן בעינו השמאלית, ולאחר מכן נמלט מהמקום.

11. במענה לכתב האישום, חלק בא כוח הנאשם אך על אופי הכלי באמצעותו ביצע הנאשם את המיוחס לו, ועל שאלת מקום הפגיעה במתלונן. בסיכומיו, כאמור, ויתר על המחלוקת בדבר מקום הפגיעה וגם לא חלק על הנזקים שנגרמו. נזקים אלו תוארו על ידי המתלונן עצמו, אשר מסר כי בעקבות הפגיעה הוא אינו עובד וסובל מכאבים קשים. הנזקים גם מתוארים במסמכים הרפואיים שהוגשו לבית המשפט בהסכמה (ת/10 -

(20/ת) מכאן, כי הדקירה בעינו של המתלונן גרמה, כמיוחס בכתב האישום, לחתך חיצוני גדול בחלק החיצוני של עינו, רשתית קרועה, וההערכה היא כי איבד לצמיתות את הראיה בעינו.

כאמור, בעקבות עדותו של הנאשם, הוסיף בא כוח הנאשם בסיכומיו טענה נוספת ולפיה הוא חולק גם על מעשיו של המתלונן קודם לדקירה וטען כי המתלונן נתן מכה לנאשם בכך שסגר את דלת הרכב עליו. למרות שגרסתו של הנאשם עלתה לראשונה רק בעדותו ובעקבות זאת בסיכומיו, תידון גם טענה זו, תוך מתן משקל לשלב בו הועלתה הטענה.

12. נתייחס, אפוא, לגרסאות השונות, באשר למחלוקות הנוגעות לאירועי יום 13.10.20 - משמע, לגרסאות ביחס למעשיו של המתלונן קודם לדקירה והכלי שבאמצעותו בוצעה הדקירה. בהמשך, יידונו הממצאים העולים מגרסאות אלו.

13. המתלונן מסר בהודעתו מיום 15.10.20, כי בעקבות ויכוח בינו ובין הנאשם ביום 13.10.20, באשר לאיחורו לעבודה, הוא הסתובב, ופתאום הנאשם נתן לו מכות בעין עם "מברג או סכין ביד אני לא זוכר". כן ציין, כי ראה אך משהו "חד ואפור". לדבריו, אמנם אמר בבית החולים כי אירעה "תאונת עבודה", ולא אמר שהותקף, אולם הדבר נבע מטשטוש. לדבריו, היה עם גבו אל הנאשם, שמע את סגירת הדלת, ובעת שהסתובב הותקף על ידי הנאשם **(4/ת)**.

ביום 18.10.20, בעקבות הודעה של עד ראייה, נחקר המתלונן באזהרה, בחשד שגם הוא תקף את הנאשם. בהודעה זו מסר כי לא תקף את הנאשם, אולם טען כי לאחר שהנאשם תקף אותו תפס את ראשו של הנאשם ואת ידו הימנית בה היה המברג. לדבריו, היה לנאשם ביד "משהו קטן הסוף שלו השפיץ שלו היה קטן", והוא חושב שמדובר במברג קטן "לא ארוך". עוד הוסיף, כי בעת ש"בא לעלות להסעה", הנאשם אמר לו "עוף", אולם הוא פתח את הדלת. לאחר מכן הנאשם אמר לו שוב "עוף, לא רוצה להעלות אותך" והוא סגר את הדלת והחל ללכת לכיוון הטנדר. בשלב זה שמע את הדלת נפתחת, וכאשר הסתובב נתן לו הנאשם מכה לכיוון עינו הימנית **(5/ת)**.

בהודעתו של המתלונן מיום 20.10.20 הוסיף וציין, כי לפני התקיפה לא ראה מה יש לנאשם ביד, ומיד לאחר התקיפה ראה "מברג נופל על הרצפה". לאחר מכן אמר שראה "מוט אפור" **(6/ת)**.

בעדותו הדגיש המתלונן, כי לא חסם את רכבו של הנאשם במועד האירוע, אולם אישר כי פתח את דלת הנהג. לדבריו, לא השתמש בידיו ולא פגע בחלק גופו העליון של הנאשם. לאחר מכן אישר כי גם סגר את הדלת, אולם ציין, כי הסגירה לא היתה על רגליו של הנאשם. עוד מסר, כי היה לילה וראה "מוט ברזל כמו מברג או סכין" בצבע אפור, " ... ולא הייתי רואה בדיוק מה זה". מדובר ב"איזה משהו קטן". בהמשך הוסיף, כי הגיע למסקנה שמדובר היה "בסכין או במברג" לאחר שראה משהו עם שפיץ קטן דוקר. עם זאת הדגיש, כי לא יכול להיות שמדובר היה במחזיק מפתחות **(תמליל הדין, בעמ' 21 - 32)**.

14. גם וואל פריג', מנהל התפעול במקום העבודה, מסר גרסה במשטרה באשר לאירוע מושא כתב האישום. בהודעותיו מסר וואל כי ראה את המתלונן "כולו דם" ובא להפריד בינו ובין הנאשם לאחר שראה אותם "הולכים מכות" ותופסים אחד את השני. המתלונן צעק באותה העת "הוא מחזיק מברג" **(22/ת, 23/ת)**. הודעתו של פריג' הוגשה בהסכמה והצדדים ויתרו על עדותו.

15. ד"ר ריטה ארליך, אשר ניתחה את עינו של המתלונן לאחר האירוע, מסרה כי לא ניתן לדעת מה גרם לפציעה, אולם "זה חייב להיות משהו חודר ... אגרוף או חפץ כהה לא עושים מידה כזו של פרפורציה לדעת" וכן כי אצבע אינה יכולה לגרום לחבלה מעין זו **(22/ת)**. גם הודעה זו הוגשה בהסכמה והצדדים ויתרו על עדותה של הרופאה.

16. כאן המקום להתייחס לגרסתו של הנאשם בחקירות במשטרה ובעדותו בבית המשפט. כאמור, הנאשם הודה במענה לכתב האישום, בביצוע העבירה של דקירה והוא אינו חולק עוד על קרות הנזק.
17. בהודעתו הראשונה של הנאשם מיום 16.10.20 טען כי ביום 13.10.20 לא קרה דבר חריג בעבודה. כן הכחיש כי הוא זה שנצפה בטנדר שעזב את המקום. לדבריו, שמע שהמתלונן נפל על משאבה אולם לא היה במקום. הנאשם הכחיש מכל וכל כי תקף את המתלונן (ת/1). גם בהודעותיו השנייה והשלישית מיום 20.10.20 טען, כי הוא לא נהג בטנדר הלבן הנצפה בסרטון שהוצג לו. לטענתו, יצא לחופש והיה חולה ומטעם זה לא הגיע לעבודה בימים שלאחר יום 13.10.20. הנאשם המשיך להכחיש מכל וכל כי תקף את המתלונן (ת/2; ת/3).
18. בעדותו מסר, לעומת זאת, כי במועד האירוע, בשעה 18:00 לערך, החזיר את הפועלים וחזר להביא פועלים נוספים. לפתע, המתלונן חסם לו את הכביש, פתח את הדלת, החל לקללו וצעק עליו שיחזיר אותו. הנאשם אמר לו שלא יסיע אותו ועמד לרדת מהרכב, אולם המתלונן סגר את הדלת על רגלו. לדבריו, לא רצה להתחיל איתו מכות, אבל המתלונן נתן לו מכה, והוא החזיר לו. לאחר מכן נסע מהמקום (תמליל הדין, בעמ' 23 - 24).
- כן ציין בעדותו, כי בפעם הראשונה שהיה במשטרה, החוקר צעק עליו שהוא גרם נזק ו"הוציא עין" ומכאן שהוא פחד, לא סיפר את מה שבאמת אירע ולא תיאר את האמת. לדבריו, היה עצור ולא שוחח עם עורך דין לפני חקירתו הראשונה. לפני חקירתו השנייה אמנם דיבר עם עורך הדין אבל לא התייעץ עמו באופן ממשי (תמליל הדין, בעמ' 25, 27 - 29).
19. הממצאים העולים מההודעות שהוגשו ומהעדויות שנשמעו, אשר להתרחשויות במסגרת האירוע מושא כתב האישום שאירע ביום 13.10.20 - יידונו בהמשך לאחר פירוט הממצאים ביחס לאירוע המקדים.

האירוע המקדים

20. על מנת להכריע אם האירוע המקדים הוא אמנם אירוע רלוונטי, כטענת בא כוח הנאשם, ייקבעו תחילה ממצאים באשר להתרחשויות באירוע זה, תוך התייחסות לעדויות ולראיות שהוגשו. שאלת הרלוונטיות תידון בפרק הסיכום והממצאים.
21. תחילה לגרסתו של המתלונן ביחס לאירוע המקדים.
- כבר בהודעתו מיום 15.10.20 התייחס המתלונן לאירוע מקדים. לדבריו, כשבועיים לפני האירוע מושא כתב האישום היה ויכוח בעניין איחוריו לעבודה, ומאז הנאשם אינו מסייע אותו לעבודה ובחזרה הביתה. כן אמר, כי ביום 13.10.20 אמר לו שסייע אותו הביתה והנאשם סירב (ת/4). בהודעתו מיום 18.10.22 טען כי הוויכוח היה מספר ימים קודם לכן, בעת שאיחר לצאת לעבודה (ת/5). בהודעתו מיום 20.10.22 ציין שמדובר היה כשבוע לפני האירוע והיה שם "ויכוח מילולי" (ת/6).
- בעדותו מסר המתלונן, לעומת זאת, כי אמנם היה ויכוח, מספר ימים לפני האירוע מושא כתב האישום, בשל איחורו לעבודה, אבל "רק בדיבור בטלפון". המתלונן הכחיש כי היתה שיחת טלפון בינו ובין סרחאן בקשר לאיחור. בין היתר הכחיש, כי אמר לסרחאן שיגיע בתוך 5 דקות. כן הכחיש כי סרחאן אמר לו שלא יגיד 5 דקות משום שמחכים לו כבר חצי שעה. עוד הכחיש כי לאחר השיחה הזו נכנס לרכב, נתן לנאשם אגרוף ושבר את משקפיו. לדבריו, היה ביניהם רק "ויכוח בדיבור" על האיחור, לא "היו מכות" והוא אפילו לא נגע בו. המתלונן הכחיש כי אישר בפני סרחאן בהודעה קולית שהיכה את הנאשם (תמליל הדין, בעמ' 18 - 19). בהמשך אישר המתלונן כי

סרחאן אמר לו ביום של הוויכוח כי לא ייסע יותר עם הנאשם (שם, בעמ' 20).

לאחר עדותו של המתלונן נערכה לו השלמת חקירה, לבקשת בא כוח הנאשם ובהסכמת התביעה, וזאת בעקבות הקלטות שיחות בין סרחאן והמתלונן, שהגיעו לידי הנאשם והועברו למשטרה.

בהשלמת החקירה שנערכה למתלונן ביום 23.6.22, נשאל על הקלטות שהועברו למשטרה, ובהן שיחות עם סרחאן (הקלטות הוגשו, נ/2). המתלונן אישר בחקירה, כי מדובר בשיחה שלו עם סרחאן. לדבריו, סרחאן אמר לו כי הנאשם ממתיין לו כבר שעה וכי לא יחכה לו יותר. תחילה טען כי הנאשם הוא שאמר שירביץ לו, אולם בהמשך אישר כי הוא זה שאמר לסרחאן כי הרביץ לנאשם וכי לא יגיע לעבודה. לדבריו, למרות שאכן אמר כי הרביץ לנאשם, "לא היו מכות בינו זה היה רק בוויכוח בדיבור". כן הוסיף: "התכוונתי להרבצתי בדיבור". לדבריו, כל הוויכוח התנהל בעודו במרפסת והם כלל לא התקרבו זה לזה (נ/1).

22. גם הנאשם סיפר על אודות האירוע שאירע, כשבוע לפני יום 13.10.20.

23. בעדותו מסר הנאשם, כי בעת המקרה הפסיק את לימודיו בשל הקורונה, והחל לעבוד אצל חברו במפעל בהסעת הפועלים. את המתלונן הכיר עת הסיע אותו כאחד הפועלים. כשבוע לפני האירוע, הגיע לפועל בשם חליל על מנת להסיעו, ומשם נסע לבית המתלונן על מנת להסיעו בשעה 08:00 לערך. הוא חיכה לו מתחת לבית כחצי שעה או ארבעים דקות. בעל הבית (הכוונה לסרחאן - א.פ.) התקשר אליו וצעק עליו בשל האיחור והוא נתן את הטלפון לחליל, שאמר כי מחכים כחצי שעה למתלונן. לאחר כעשר דקות נכנס המתלונן והחל לצעוק עליו שהלשין עליו. פתאום, באמצע הכביש, חנק אותו, נתן לו מכה בראש ושבר את משקפיו. ברגע שקיבל מכה, עצר את הרכב, המתלונן פתח את הדלת ויצא מהרכב. משם נסע לעבודה, נכנס למשרד, ולפתע התקשר המתלונן אל בעל הבית. אחרי שבוע, חזר המתלונן לעבודה על תנאי שיגיע ויחזור עצמאית לעבודה (תמליל הדין, בעמ' 20 - 23).

24. העיד מטעם ההגנה חליל עקיקלי, שעבד עם הנאשם במפעל. העד זומן לעדות באמצעות בית המשפט. בפתח עדותו הדגיש, כי לא שוחח עם עורך הדין עד להגעתו ליתן עדות. בעדותו מסר עקיקלי, שכשבוע לפני האירוע במפעל, בדרך לעבודה, בעת שהנאשם נהג ברכב, היה ויכוח בין הנאשם והמתלונן, והלה נתן לו מכה מאחורה, סטירה וברח. העד הדגים מעין חניקה מאחור בדרך של מכה. כתוצאה מהמכה שבר לנאשם את המשקפיים. עוד הוסיף, כי המנהל אמר למתלונן לא להגיע לעבודה, והמתלונן חשב שהנאשם התלונן עליו. לדבריו, לא הוזמן לחקירה במשטרה, ומטעם זה גם לא תיאר את אותו מקרה עד שזמן לעדות על ידי בית המשפט (תמליל דין מיום 3.11.22).

25. הממצאים העולים מההודעות שהוגשו ומהעדויות שנשמעו, אשר להתרחשויות במסגרת האירוע המקדים ובאשר לרלוונטיות של אירוע זה - יידונו להלן.

ממצאים ומסקנות

26. המתלונן מסר גרסה עקבית באשר לעצם תקיפתו על ידי הנאשם ודקירתו, אולם גרסה זו כשלעצמה אינה במחלוקת, שכן הנאשם הודה בכך. לעומת זאת, בגרסתו של המתלונן ביחס לנושאים שבמחלוקת חלו שינויים מסוימים ולא ניתן לומר כי היא גרסה עקבית.

המתלונן מסר בבית החולים כי הגיע בעקבות "תאונת עבודה", בעוד שברור כעת כי תאונת עבודה לא היתה. יתר על כן, בעוד שבהודעתו הראשונה תיאר אך את תקיפתו על ידי הנאשם, בחקירתו באזהרה אישר כי הוא פתח את דלת רכבו של הנאשם ולאחר שהנאשם אמר לו "עוף" סגר אותה. כן אישר כי לאחר שהנאשם תקף אותו תפס

את ראשו של הנאשם ואת ידו של הנאשם. המתלונן אמנם טען בעדותו, כי לא סגר את הדלת על רגליו של הנאשם, אולם אין כל ערובה כי הדלת לא פגעה בנאשם בעת שסגרה.

גם באשר לחפץ שבאמצעותו דקר הנאשם את המתלונן חלו שינויים בגרסתו של המתלונן - תחילה אמר המתלונן כי מדובר היה במברג או סכין, בהמשך העריך כי מדובר במברג. במקביל, אמר כי מדובר היה ב"משהו קטן הסוף שלו השפיץ שלו היה קטן". לאחר מכן אישר כי לא ראה מה יש לנאשם ביד לפני הדקירה, אולם טען כי אחריה ראה מברג. כן טען כי ראה "מוט אפור". בעדותו חזר לגרסה כי מדובר היה ב"מוט ברזל כמו מברג או סכין" וכן מסר, כי לא ראה טוב משום ש"היה לילה". לדבריו, הגיע למסקנה שמדובר היה "בסכין או במברג" לאחר שראה משהו עם שפיץ קטן דוקר.

כבר בגרסתו של המתלונן במשטרה אישר, כי היה אירוע מקדים ובו ויכוח על איחורו לעבודה, ובעקבות זאת הנאשם לא הסיע אותו לעבודה מאז. כן אישר כי הוויכוח ביום 13.10.20 היה קשור לאירוע זה. המתלונן הכחיש בעדותו כי שוחח עם סרחאן על האיחור לעבודה. כן הכחיש בעדותו מכל וכל כי אישר בפני סרחאן שהרביץ לנאשם, ולאחר מכן אמר "לא זוכר". בהשלמת החקירה, לאחר שהושמעו לו הקלטותיו עם סרחאן, אישר כי אמנם אמר שהרביץ לנאשם, אולם טען כי לא מדובר היה במכות אלא אך באלימות מילולית. כן טען, כי כל הוויכוח היה בעודו עומד במרפסת וכלל לא התקרב לנאשם.

27. השינויים שחלו בגרסתו של המתלונן מקשים על מתן אמון מלא בגרסתו. אמנם, האירוע המקדים אירע כשבוע לפני האירוע מושא כתב האישום, אולם הוא קשור בטבורו לאירוע מושא כתב האישום, כפי שאישר המתלונן עצמו בגרסתו במשטרה, שכן בעקבות איחורו של המתלונן להסעה והוויכוח בינו ובין הנאשם, הורה סרחאן למתלונן להגיע עצמאית לעבודה, ועל רקע זה אירע האירוע ביום 13.10.20, שבו דרש מהנאשם כי יסיע אותו. יתר על כן, גם באשר לאירוע מושא כתב האישום חלו שינויים מסוימים בגרסת המתלונן, שכן בעוד שבחקירתו הראשונה לא ציין כלל שפתח את דלת הרכב של הנאשם ואף סגר אותה, בהמשך אישר זאת, ויש בכך כדי לחזק את טענת הנאשם, כי הדלת נסגרה על רגליו.

28. גם בגרסתו של הנאשם חלו שינויים לאורך הזמן ולמעשה הנאשם שינה את כל גרסתו מקצה לקצה. בעוד שבמשטרה מסר בכל חקירותיו, כי לא אירע דבר באותו יום, טען כי המתלונן "נפל על משאבה" והכחיש מכל וכל כי תקף את המתלונן, בעדותו אישר זאת. הנאשם אף הוסיף בעדותו גרסה לפיה המתלונן תקף אותו תחילה באותו יום. הנאשם אמנם ניסה למזער את השינוי שחל בגרסתו וטען, כי לא ידע שהמתלונן נפצע בעת שהחזיר לו מכה. כן טען, כי המתלונן עצמו אמר שנפל על משאבה. עם זאת, אין כבר מחלוקת כי הנאשם לא אמר אמת בחקירותיו ואף המציא גרסאות. הנאשם הכחיש שנסע בטנדר לבן, גם כשהוצג לו סרטון של הטנדר שלו עוזב את המקום, והיום כבר ברור כי הנאשם נסע בטנדר זה. הנאשם טען שהיה בחופש לאחר האירוע, בעוד שסרחאן הכחיש זאת.

29. השינוי הדרמטי בגרסתו של הנאשם מקשה על מתן אמון בגרסתו. גם אם הנאשם שיקר בחקירותיו בשל לחץ פנימי, לא נעשה שימוש בחקירותיו בכל אמצעי פסול וגם לא הועלו טענות ממשיות בדבר פגמים בחקירה. מכאן שדי בשקרים, שכבר אינם במחלוקת, כדי ללמד שלא ניתן לאמץ ללא עוררין את גרסתו בעדותו. גם לא ניתן להתעלם מהעובדה, כי לא זו בלבד שלגרסה לפיה המתלונן תקף את הנאשם, קודם לדקירתו על ידי הנאשם ביום 13.10.20, לא היה כל זכר בחקירתו אלא שלא היה לגרסה זו גם כל זכר במענה שנמסר לכתב האישום, ולכן יש משקל ומשמעות.

30. שני המעורבים המרכזיים באירוע מושא כתב האישום לא מסרו, אפוא, גרסה שהיא אמת ורק אמת.

במצב דברים זה, יש לדלות את הגרסה המשותפת, לפנות לגרסאות העדים האובייקטיביים והראיות הנוספות ולקבוע ממצאים על יסוד כל אלו, תוך מתן אפשרות לנאשם ליהנות מהספקות, ככל שזיוותו, ביחס לשלוש השאלות במחלוקת.

31. אשר לאירוע מושא כתב האישום ביום 13.10.20 - הואיל והמתלון עצמו אישר בעדותו כי פתח את דלת הנהג ברכב, ולאחר ויכוח ביניהם, סגר אותה, לא ניתן לדחות את גרסתו של הנאשם כי הדלת נסגרה על רגליו. יש לזכור כי בעת הזו ישב הנאשם בכיסא נהג הרכב ודי בניסיון שלו לצאת מרכב, כשהמתלון סוגר את הדלת, כדי שייפגע על ידי הדלת. המתלון עצמו אישר, כי תפס את הנאשם, לאחר שהנאשם תקף אותו, וכדברי עד הראייה ואל, ראה את שניהם "הולכים מכות".

אשר לחפץ באמצעותו דקר הנאשם את המתלון - מעדותו של המתלון עולה ספק רב אם אמנם ראה את החפץ במדויק ואם הוא מסוגל לזהותו. למעשה המתלון עצמו אישר כי לא ראה בדיוק באיזה חפץ מדובר והערכתו שמדובר במברג מבוססת על מסקנתו. מגרסתו עולה גם כי מדובר בחפץ קטן עם שפיץ דוקר. ייתכן כי חפץ זה אמנם היה חלק ממפתח, כגרסת הנאשם. מכל מקום, מדובר בחפץ שביכולתו לחדור לעין, ולגרום לנזק משמעותי, כפי שאירע הלכה למעשה וכפי שהעריכה ד"ר ארליך.

אשר לאירוע המקדים - כבר אין מחלוקת, כי כשבוע לפני האירוע מושא כתב האישום, איחר המתלון לעבודה, ובעקבות זאת התפתח ויכוח בין הנאשם והמתלון, שאחריו הורה סרחאן למתלון להגיע בכוחות עצמו לעבודה. למרות הכחשתו הראשונה, המתלון אישר כי אמר לסרחאן בשיחת טלפון כי אמנם הרביץ לנאשם. לא ניתן לאמץ את גרסתו שמדובר ב"הרביץ במילים", שכן גרסה זו אינה הגיונית וסבירה. למעשה, די בכך שהמתלון הכחיש מכל וכל את השיחה עם סרחאן, ולאחר מכן אישרה, אך בשל הקלטתה, כדי לדחות את גרסתו לעניין זה. גרסת הנאשם מתיישבת עם גרסתו של עד הראייה, עקיילי, שלא מצאתי כל סיבה לדחותה. אמנם מדובר בעד הגנה, אולם הלה זומן באמצעות בית המשפט ואף הדגיש כי לא שוחח עם עורך דינו של הנאשם לפני הדיון. מכאן הממצא, כי במסגרת הוויכוח, תקף המתלון את הנאשם בכך שנתן לו מכה מאחורה, במעין חניקה וכתוצאה מהמכה שבר לנאשם את המשקפיים.

32. האירוע המקדים מהווה את הרקע לאירוע מושא כתב האישום. משמע, כי הוא שהוביל להפסקת הסעות של המתלון לעבודה, לדרישתו מהנאשם כי יסיע אותו ביום 13.10.20, לוויכוח שפרץ ביניהם בעקבות זאת, לסגירת הדלת (בכעס) ופגיעה ברגליו של הנאשם אגב כך, וליציאת הנאשם מהרכב תוך תקיפת המתלון ודקירתו.

33. אין מחלוקת, כאמור, לעניין דקירת המתלון על ידי הנאשם ולעניין תוצאתה - החבלה שנגרמה למתלון, כפי שתוארה במסמכים הרפואיים ובעדותו של המתלון.

משנקבע, כי הפגיעה בוצעה באמצעות חפץ קטן וחד, הרי שגם אם מדובר במפתח, מתקיימת הדרישה כי נעשה שימוש ב"נשק". המפתח, או כל חפץ אחר שיכול היה לגרום לפגיעה מהסוג הנדון בעינו של המתלון, גם אם "תמים", שימש את הנאשם באופן אלים כנשק באירוע, ופוטנציאל הפגיעה הגבוה התממש, למרבה הצער.

התוצאה הטבעית של הכאת עינו של אדם באמצעות חפץ חד עשויה לגרום לנזק ממשי, ומכאן שמתקיים גם יסוד המודעות, הנדרש בעבירה של חבלה חמורה.

34. במקרה הנדון, לא נפלו מחדלי חקירה משמעותיים, שיש בכוחם להשליך על התשתית הראייתית שהובאה להוכחת אשמתו של הנאשם. משהתברר כי פרטים מסוימים חסרים, אף בוצעה השלמת חקירה והובא עד נוסף, וזאת גם אם השלמת החקירה לא בוצעה באופן מיטבי. בא כוח הנאשם ויתר על עדויות,

לרבות עדותו של המעסיק. מכאן, שאין לייחס משקל למחדלי חקירה, ככל שהיו, באופן המשפיע על הממצאים העובדתיים.

סיכום

35. הוכח כי הנאשם חבל במתלונן חבלה חמורה, בכך שהכה אותו בעינו, וזאת באמצעות חפץ שמהווה "נשק". התקיפה הובילה לחבלה חמורה. לפיכך, אני מרשיעה אותו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 לחוק העונשין, יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין.
36. כלל הנסיבות שהוכחו, במסגרת שמיעת הראיות, יילקחו בחשבון בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום י"ז טבת תשפ"ג, 10/01/2023 במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.

אפרת פינק, שופטת